

3.NAP:

Felsősfalva

A felsősfalvai iskola különös helyen áll a kirándulás helyszínei között. Évek óta ide látogatnak el a tanulók, hogy eltöltsenek egy feledhetetlen délelőttöt az ottani gyerekekkel. Mi is nagy odaadással készültünk a találkozásra: dalokat tanultunk, készítettük a foci cipőket egy barátságos játékhoz, bemutatókat vittünk a településünkről, iskolánkról. Sajnos a járványhelyzet miatt nem kerülhetett sor a személyes találkozásra, mivel az iskola kapuján ez a tábla várt minket: Az épületbe tilos a bemenet! Az igazgató bácsijuk sajnálatát fejezte ki, természetesen tiszteletben kellett tartani a kérésüket. Az ajándékainkat – sportszerek, társasjátékok, könyvek, szabolcsi alma és almalé - szeretettel átadtuk, s bízva abban, hogy az utánunk következő gyerekcsapat majd be is mehet az iskolába, búcsút intettünk, s kissé szomorúan folytattuk utunkat.

Parajd

Idegenvezetőnk hamar átlátta a helyzetet, s gyorsan elmesélt egy székel viccet, amely Minya bácsiról és kedves feleségéről Máriról szólt.

A sóbánya csodálatosabb volt, mint gondoltuk. Földrajz órán már nézegettünk képeket, információkat gyűjtöttünk a kialakulásáról. A bejáratról rövid buszút vezetett a mélybe, majd lépcsők sokasága, s lent a mélyben megkezdődhetett a földtörténeti utazás. A bányatermekben tett séta során szemrevételeztük az ökumenikus kápolnát, játszótereket, internet – kávézót, interaktív múzeumot, fotókiállításokat, ajándék üzleteket, kalandparkot. Láttuk azt, hogy milyen sok kisgyerek tölti ott el az időt szüleikkel: nekik az orvos írja fel terápia gyanánt a légzőszervi megbetegedésükre.

Gyilkos- tó

A Gyilkos- tóhoz vezető úton már 1200 méteres magasságban a Gyergyói-havasok láncai között kis pihenőre megállva jól esett szaladgálni a hegyoldalakon, közelről vizsgálhattuk meg az az őszi növényeket: virágokat, mohát, harasztokat. A helyi termelők kézműves áruit vásárolhattuk meg: méz és finom áfonyalekvár került az otthonra hozott csomagunkba.

A Gyilkos- tónál újabb rendhagyó földrajz és irodalom óra várt ránk: megtudtuk, hogy a régi neve Veres- tó, s hogy ez egy természetes torlasztó a Hagymás – hegység szívében, a Keleti – Kárpátokban. 1837-ben keletkezett egy közeli hegyről lecsúszó törmelékeknek köszönhetően. A tó legendáját megmosolyogva hallgattuk végig, elgondolkozva azon, amit irodalom órákon tanultunk a monda

és valóság kapcsolatáról. S a felszín változásához kapcsolódva kissé meglepődve hallgattuk idegenvezetőnk szavait, mely szerint a tó 50 év múlva teljesen feltöltődik a patakok, kisebb felszíni vizek által szállított hordalékmennyiség következtében.

S micsoda kürtőskalácsot ettünk itt!!!

Békás – szoros

A nap fénypontja mégis a Békás –szoros volt! Páratlan természeti élménnyel gazdagodhattunk. Igaz az odavezető út kissé félelmetes volt nekünk, alföldi embereknek, de a látvány mindenért kárpótolt. Megfogadva idegenvezetőnk kérését, nagyon fegyelmezetten sétáltunk át a szoroson. Azt sem tudtuk, hogy a magasságot vagy a mélységet csodáljuk. „... milyen kicsik vagyunk a természetben!”- mondogattuk. Szerencsére az időjárás is kegyes volt hozzánk: a bekandikáló napsugarak ezer fényét csodálhattuk meg az égbekiáltó hegycsúcsok falain. A buszon egymásnak mutogattuk a szebbnél szebb képeket, s a viszontlátás reményével mondtunk búcsút a mesebeli tájnak.